

РАДОСТЪТА НА ПЕНКО

Пенко Самотинчето го викаха всички. Малко, русокосо момче, останало рано безъ баща и майка. Бѣше тѣй радостенъ и щастливъ преди година време. Ходѣше съ другарчета по рѣката, кжпѣха се по цѣль денъ въ водата и ловѣха малки рибки, които слагаха въ парчета отъ счупени стомни, наливаха имъ вода и ги наблюдаваха, какъ уплашено плуватъ бързо и искатъ да скочатъ обратно въ рѣката. Или пъкъ се събираха отъ махалата нѣколко десетки момчета и играеха на войници съ долнячетата. Колко пжти се е връщаль у дома съ ударена и разкървавена глава. Баща му се скарваше, но майка му грижливо го измиваше и го превързваше съ чиста бѣла кърпа.

Хубаво бѣше тогава. Но единъ денъ заваль силенъ дъждъ. Голѣми порои се образуваха. Баща му и майка му като се прибирали бързо отъ полето, тъкмо минавали дълбокото дере при Турската могила, водата придошла и ги отнесла. Намѣриха ги удавени на другия денъ. Пенко остана сираче и понеже бѣха бѣжанци отъ Тракия, нѣмаше въ селото близки, затова го нарекоха

Пенко Самотинчето.

Селскиятъ свещеникъ дѣдо попъ Маринъ се съжали надъ него, прибра го въ дома си, да го гледа и да му пасе воловетъ.

Единъ недѣленъ день, презъ месецъ септемврий, Пенко изкара воловетъ на паша и при руската чешма, правена отъ рускитъ войски презъ Освободителната война, се намѣри съ другарчето си Кино.

Кино отдалечъ почна радостно да му маха съ шапка.

— Хей, Пенко, отъ утре нѣма да паса воловетъ.

— Защо?

Ф. Георгиевъ